

- ς'. Περὶ τῆς εἰμαρμένης, ὅτι ψευδὴς ὁ περὶ αὐτῆς λόγος δεικνύται, ἔκ τε τῶν παρ' ἀνθρώποις νόμων καὶ τῶν κατὰ τὴν κτίσιν ἄτινα οὐκ ἀτάκτως, ἀλλὰ κατὰ τάξιν κινεῖται, τοῦ Δημιουργοῦ τὸν ὅρον διὰ τῆς τάξεως ἐπιδεικνύμενα. 1245.
- ζ'. Ὅτι περὶ τῶν ἀκαταλήπτων τοῦ Δημιουργοῦ, χρὴ τὴν σοφίαν δοξάζειν, καὶ οὐκ ἄλλον οὐδ' αὐτόματον αἰτιάσθαι φορὰν. 1249.
- η'. Ὅτι τὰ μὲν χρειώδη, ἀφθόνως τοῖς ἀνθρώποις ὁ Θεὸς χορηγεῖ· τὰ δὲ πρὸς τέρψιν, μετρίως, συμφερόντως ἑκατέρων χορηγῶν τὴν ἀπόλαυσιν. 1252.
- θ'. Περὶ τῶν φιλοσόφων, οἱ διὰ τὸ πάντα βούλεσθαι εἰδέναι, περὶ τὰς δόξας ἐσφάλησαν, καὶ κινδύνους ἔνιοι προσωμίλησαν· καὶ περὶ τῶν Πλάτωνος δογμάτων. 1253.
- ι'. Περὶ τῶν μὴ μόνον τὰ Γραφικὰ δόγματα, ἀλλὰ καὶ τὰ φιλόσοφα διαπυκνόντων, καὶ περὶ τοῦ δεῖν ἢ πάντα πιστεύειν τοῖς ποιηταῖς ἢ πάντα ἀπιστεῖν. 1257.
- ια'. Περὶ τῆς κατὰ σάρκα τοῦ Κυρίου παρουσίας, τίς, καὶ ἐπὶ τίσι γεγένηται. 1260.
- ιβ'. Περὶ τῶν μὴ γνόντων τὸ μυστήριον, καὶ ὅτι ἐκόντες ἠγνόησαν· καὶ ὅσα τοὺς γνόντας ἀγαθὰ μένει, καὶ μάλιστα τοὺς δι' ὁμολογίας τελειωθέντας. 1269.
- ιγ'. Ὅτι ἀναγκαῖα τῶν τῆς κτίσεως μερῶν ἡ διαφορὰ, καὶ ὅτι ἡ πρὸς τὸ καλὸν καὶ κακὸν ῥοπὴ τῆς ἀνθρώπων γνώμης ἐστίν· ὅθεν καὶ ἡ κρίσις ἀναγκαῖα καὶ εὐλογος. 1272.
- ιδ'. Ὅτι ἀπείρως ἡ κτιστὴ φύσις ἀπὸ τῆς ἀκτίστου οὐσίας ἀφέστηκε· πλησίον δὲ αὐτῆς τῷ κατ'ἀρετὴν βίῳ ὁ ἄνθρωπος γίνεται. 1273.
- ιε'. Ὅσα ὁ Σωτὴρ ἐδίδαξε, καὶ ἐθαυματούργησε, καὶ τοὺς ἀρχομένους ὠφέλησεν. 1276.
- ισ'. Τὴν Χριστοῦ παρουσίαν προειρησθαι μὲν τοῖς προφῆταις, ἐπὶ καταστροφῇ δὲ τῶν εἰδώλων καὶ τῶν εἰδωλικῶν γενέσθαι πόλεων. 1280.
- ιζ'. Περὶ τῆς Μωϋσέως σοφίας ζηλωθείσης παρὰ τῶν ἔξωθεν σοφῶν, καὶ περὶ Δανιὴλ καὶ τῶν τριῶν παιδῶν. 1281.
- ιη'. Περὶ τῆς Σιβύλλης τῆς Ἐρυθραίας, ἐν ἀκροστιχίδι τῶν τῆς μαντείας ἐπῶν, τὸν Κύριον καὶ τὸ πάθος δηλούσης· ἔστι δὲ ἡ ἀκροστιχίς· Ἰησοῦς Χριστὸς, Θεοῦ υἱὸς Σωτήρ, Σταυρός. 1285.
- ιθ'. Ὅτι ἡ περὶ τοῦ Σωτῆρος μαντεία παρ' οὐδενὸς τῶν τῆς ἐκκλησίας πέπλασται, ἀλλὰ τῆς Ἐρυθραίας Σιβύλλης ἐστίν, ἥς τὰς βίβλους Κικέρων ὁ ποιητὴς πρὸ τῆς ἐπιδημίας τοῦ Χριστοῦ Ῥωμαῖστὶ μετέφρασε· καὶ ὅτι Βιργίλιος μέμνηται αὐτῆς, καὶ τοῦ παρθενικοῦ τόκου, δι' αἰνιγμάτων, φόβῳ τῶν κρατούντων ὑμνήσας τὸ μυστήριον. 1289.
- κ'. Βιργιλίου Μάρωνος ἕτερα περὶ Χριστοῦ ἔπη, καὶ ἡ τούτων ἐρμηνεία, ἐφ' οἷς δεικνύται δι' αἰνιγμάτων, ὡς παρὰ ποιητοῦ μνηυθὲν τὸ μυστήριον. 1293.
- κα'. Ὅτι οὐ δυνατὸν περὶ ψιλοῦ ἀνθρώπου ταῦτα λέγεσθαι· καὶ ὅτι οἱ ἀπιστοῦντες ἀγνοοῦσι θεοσεβείας, καὶ ὅθεν τὸ εἶναι αὐτοῖς ἀγνοοῦσιν. 1300.
- κβ'. Εὐχαριστία Χριστῷ τὰς νίκας καὶ τὰ λοιπὰ ἀγαθὰ βασιλέως γράφουσα, καὶ ἔλεγχος τοῦ κατ' αὐτῶν τυράννου Μαξιμίνου, τῷ μεγέθει τοῦ διωγμοῦ μείζονα δόξαν τῇ εὐσεβείᾳ περιποιήσαντος. 1304.
- κγ'. Περὶ τῆς τῶν Χριστιανῶν πολιτείας· καὶ ὅτι χαίρει τοῖς ἐν ἀρετῇ βιοῦσι τὸ θεῖον, καὶ χρὴ κρίσιν προσδοκᾶν καὶ ἀνταπόδοσιν. 1305.
- κδ'. Περὶ Δεκίου καὶ Οὐαλεριανοῦ καὶ Λύρηλιανου, ἀθλίως τὸν βίον καταστρεψάντων διὰ τὸν τῆς Ἐκκλησίας διωγμὸν. 1308.
- κε'. Περὶ Διοκλητιανοῦ μετ' αἰσχύνης τὴν βασιλείαν παραιτησαμένου, καὶ διὰ τὸν διωγμὸν τῆς Ἐκκλησίας κεραυνωθέντος. 1309.
- κς'. Ὅτι τῆς τοῦ βασιλέως εὐσεβείας ὁ Θεὸς αἷτιος, καὶ ὅτι τὰ μὲν κατορθώματα παρὰ Θεοῦ χρὴ ζητεῖν καὶ αὐτῷ λογιζέσθαι, βαθυμία δὲ ἡμετέρα ἐπιγράφειν τὰ πταίσματα. 1313.
- Εὐσεβίου εἰς Κωνσταντῖνον τὸν βασιλέα τριακονταετηρικός. 1316.
- Ἀθλήσις τοῦ ἁγίου Παμφίλου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ. 1439.
- Εὐσεβίου σύγγραμμα περὶ τῶν κατ' αὐτὸν μαρτυρησάντων. 1457.
- Τῶν ἀρχαίων μαρτύρων συναγωγὴ, ἥτοι περὶ τῶν κατὰ διαφόρους καιροὺς ἐν διαφόροις πόλεσιν ἀθλησάντων ἁγίων μαρτύρων. 1520.
- Ἐπιστολαὶ Εὐσεβίου δύο. 1536.